

Arrest

nr. 246 794 van 23 december 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 juli 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS .

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. VUYLSTEKE, die loco advocaat L. RECTOR verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw (1), die verklaart te heten (1),

[...]

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 19/12/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 02/06/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), het gelijkheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker betoogt het volgende:

"1. Bij het nemen van haar beslissingen dient verweerster rekening te houden met een heel aantal wettelijke bepalingen, verdragsbepalingen, alsook beginselen (van behoorlijk bestuur). Verzoeker is van oordeel dat verweerster nagelaten heeft alle toepasselijke bepalingen en beginselen na te leven, reden waarom de bestreden beslissing dient te worden vernietigd. Meer bepaald wordt in de bestreden beslissing geen rekening gehouden met de huidige omstandigheden, meer bepaald de uitbraak van het Corona-virus. Verzoeker van oordeel dat verweerster door zulks te stellen artikel 3 EVRM, het gelijkheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel schendt.

2. Artikel 3 EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onwenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië) §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het

beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië; § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië; § 132).

In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3. Verzoeker slaagt er wel degelijk in om aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat er in zijn hoofd een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 EVRM.

Ondanks het feit dat de Belgische autoriteiten van al haar eigen burgers verwacht dat zij zich ontraden van reizen naar het buitenland, wordt van verzoeker verwacht dat hij zich naar GRIEKENLAND begeeft, alwaar ondertussen reeds 7.075 personen besmet zijn met het virus en het aantal blijft oplopen.

De infectiegevallen doen zich voor verspreid over het hele land.

Het risico dat verzoeker het virus oploopt bij een eventuele overbrenging naar GRIEKENLAND is bijgevolg reëel.

Aangezien de Griekse overheid zelf alle reizen naar het buitenland afraadt, is het evenmin duidelijk of Griekse überhaupt zal aanvaarden dat verzoeker de grens naar GRIEKENLAND oversteekt.

4. Van een schending van het gelijkheidsbeginsel is er sprake nu verweerster overduidelijk gelijke gevallen ongelijk heeft behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245).

Zoals reeds aangegeven raadt de Belgische overheid reizen af voor haar eigen burgers. Van verzoeker wordt daarentegen verwacht dat hij zich naar GRIEKENLAND begeeft om daar zijn procedure te doorlopen.

5. Het leven en de gezondheid van een mens primeert op het vervullen van een formaliteit (namelijk de Dublin-regelgeving).

Bij de afweging tussen het particulier belang en het openbaar belang dienen in het kader van de evenredigheidscontrole alle relevante omstandigheden van het individuele geval in aanmerking worden genomen (HvJ, 3 juli 1980, zaak 157/79, Pieck; HvJ, 8 april 1976, zaak 48/75).

In casu is men bijgevolg verplicht een individuele toetsing te maken en over te gaan tot een belangenafweging, en dus niet een loutere toepassing van de wet.

6. Gelet op de schending van artikel 3 EVRM, het gelijkheids- en redelijkheidsbeginsel, staat vast dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd."

2.2.1. Het verzoek om internationale bescherming dat verzoeker had ingediend in België werd onontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, met name in Griekenland.

Nadat het beroep tegen de beslissing die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) had genomen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) werd verworpen bij arrest nr. 236 288 van 2 juni 2020, werd de bestreden beslissing genomen.

2.2.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat de Covid-pandemie en de gevolgen daarvan tijdelijke gegevens zijn die zich wereldwijd manifesteren. Op het moment dat zij de bestreden beslissing nam, kon de verwerende partij niet weten dat een termijn van dertig dagen niet voldoende zou zijn om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verder moet erop worden gewezen dat verzoeker niet aantoont dat het risico op besmetting dat hij in Griekenland zou lopen groter zou zijn dan in België. De verwerende partij licht dat in de nota als volgt toe:

“Waar verzoekende partij aanhaalt dat het risico op besmetting met het coronavirus in Griekenland reëel is gezien reeds 7.075 personen besmet zijn met het virus, kan opgemerkt worden dat het België veel zwaarder getroffen is: in België zijn reeds 83.030 besmettingen geregistreerd, waarvan 9.879 personen overleden zijn¹. Het inwoneraantal blijkt ongeveer hetzelfde: in België zijn er zo’n 11,5 miljoen inwoners en in Griekenland zo’n 10,6 miljoen inwoners. Uit deze cijfers blijkt dat de kans op besmetting in Griekenland dus zelfs veel lager zou kunnen zijn.”

Verzoeker betwist ter zitting niet dat deze indertijd toepasselijke cijfers en de gevolgen die de verwerende partij daaruit afleidt, niet correct zouden zijn. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat het risico dat hij loopt op een besmetting met het virus groter zou zijn in Griekenland dan in België en dat er om die reden een schending zou moeten worden aangenomen van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker stelt dat België haar eigen burgers afraadt om te reizen, en dat de Griekse overheid zelf ook alle reizen naar het buitenland afraadt, zodat het zelfs niet zeker is dat hij zal worden toegelaten tot Griekenland.

In eerste instantie blijkt dat het ministerieel besluit van 30 juni 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken, zoals van toepassing op het moment van de bestreden beslissing, in artikel 18, §2 bepaalt dat is het toegelaten om te reizen vanuit België naar alle landen van de Europese Unie, van de Schengenzone en naar het Verenigd Koninkrijk, en om vanuit deze landen naar België te reizen. Zoals reeds gesteld, kon de verwerende partij niet anticiperen op eventuele toekomstige aanpassingen op dat vlak, nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker niet aantoont dat er voor Griekenland verstrengingen zouden zijn geweest tijdens de periode van dertig dagen waarbinnen hij gevolg moest geven aan de bestreden beslissing.

Wat er ook van zij: indien verzoeker van oordeel was dat hij zich in de onmogelijkheid bevond om binnen de aangeduide termijn gevolg te geven aan het grondgebied te verlaten, stond het hem vrij om op grond van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet om humanitaire redenen een verlenging van de termijn om het grondgebied te verlaten aan te vragen. Er blijkt niet dat de verzoeker een dergelijk verzoek heeft ingediend.

2.2.3. Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS